

NIEUWSBRIEF

24 mei 2026 Pinksteren

EEN PINKSTERVERHAALTJE

Er was eens een groot amfitheater, met daarin duizend toeschouwers.

Op een avond, in het licht van de felle schijnwerpers, staat daar plotseling een jongen in het midden van het podium.

Hij strijkt één lucifer aan.

"Kun je het zien?" roept hij.

Maar bijna niemand van die duizend toeschouwers ziet iets. En lachen dat ze doen.

"Doof nu even alle lichten", vraagt de jongen.

Nu is het opeens pikdonker.

Dan strijkt hij opnieuw de lucifer aan.

En vol verbazing zien ze het nu allemaal...dat piepkleine vlammetje.

"Neem allen lucifers en steek ieder van jullie er eentje aan", zegt de jongen verder. Zo doen ze.

En die duizenden kleine vlammetjes zetten het hele amfitheater in een zee van licht.

Net een grote zon, waaraan iedereen zich voedt.

Een vuur van enthousiasme, een vuur van goede initiatieven, van geluk...van volharding...van goede moed...

Feest
van
de
geest

OVERAL ZIJN WEL MENSEN DIE OPLICHTEN IN HET DONKER

Dit verhaaltje is een heel mooie illustratie van Pinksteren, van wat Pinksteren voor ons zou moeten zijn.

We klagen vaak over al die duistere dingen om ons heen, over vandalisme, onveiligheid, ongastvrijheid tegen over vluchtelingen, oorlog en ellende overal op de wereld en noem maar op.

Je ziet een houding van ieder voor zich en God voor ons allen.

Als je dat alles ziet, elke dag er over leest en hoort, dan kan het gebeuren dat je alles heel donker gaat inzien.

En er zijn mensen die zeggen: als iedereen het doet, doe ik het ook maar en dan wordt het alleen nog maar donkerder.

Maar laten we niet vergeten: het is niet allemaal donker, er zijn links en rechts ook talloze lichtjes,

overal zijn wel mensen die oplichten in het donker, mensen die gewoon goed leven, die gewoon goed zorgen voor anderen.

Mensen die wat voor anderen over hebben, mensen die bijdragen aan een goede geest in de gemeenschap.

Die mensen zijn er volop, en in hen brandt het vuur van Pinksteren.

Niet in grote vuren, maar meer als een brandende lucifer, en zoals het verhaaltjes net al duidelijk maakte: een enkel vlammetje doet weinig in een donkere omgeving,

Maar duizenden vlammetjes samen geven heel veel licht.

Voorwaarde is wel dat iedereen meedoet anders krijg je toch donkere plekken.

Dat is de uitnodiging van Pinksteren aan ons allen.

Laat je licht schijnen, al is het nog zo klein, het is altijd de moeite waard.

Als alle gelovigen iets uitstralen van het licht dat Jezus bracht, dan hoeft niemand te verdwalen of bang te zijn in het donker.

In Memoriam

Woensdag 6 mei is Cora Hedwig Seur – Tergau overleden op haar leeftijd van 92 jaar.

Zij werd geboren op Java. Haar moeder overleed toen zij 4 jaar was.

In de oorlogsjaren overleed ook haar vader tegen gevolge van de Japanse bezetting.

Daarna brak de angstige periode aan van de Bersiap en de onafhankelijkheidsoorlog.

Deze jaren hebben hun sporen nagelaten in haar leven.

De oorlog is voorbij maar de gevolgen draag je een leven lang mee.

Met de Johan van Oldenbarnevelt kwamen ze in de 50-er jaren naar Nederland opgevangen in pensions in de omgeving van Rotterdam.

Ze leerde Roel Seur kennen uit Amsterdam en hij werd katholiek en ze trouwden 67 jaar geleden.

Na een korte tijd in Schiebroek kwamen ze naar een gezinswoning in Geuzenveld.

Twee meisjes en twee jongens groeiden op in een periode waar gezelligheid en gastvrijheid door moeder Cora hoog werden gehouden.

Tientallen mensen waren er welkom in het kleine huis en iedereen kon altijd mee eten.

Dat ze kon werken is belangrijk voor haar geweest.

Ze heeft dat altijd met plezier en toewijding gedaan.

In de vele jaren van hun pensionering hebben zij veel gereisd.

Natuurlijk naar Indonesië en vele andere verre bestemmingen.

Ze werden oma en opa van 6 kleinkinderen en overgrootouders.

Ook de band met familie en van oorsprong Indische mensen bleef waardevol.

Ze bezochten trouw de bijeenkomsten van de Indische vereniging in Rijswijk.

De jaren gingen meetellen. Er zijn de goede zorgen van hun kinderen.

Drie jaar geleden kwamen ze naar Parkzicht waar zij snel contacten maken en bij onze parochie zich aansloten.

In het voorjaar kwam Cora na een ziekenhuisopname niet meer thuis

en verbleef de laatste fase in een verzorgingshuis, gescheiden van haar man, waar zij is gestorven.

Met velen is er afscheid van haar genomen in het crematorium in Haarlem.

Waar we deze gelovige en kerkelijk meelevende vrouw hebben uitgeleide gedaan.

Met veel lichtjes en woorden van Jezus over niet bang zijn en het huis van zijn Vader met ruimte voor velen.

Matthé Bruijns

Pinksteren de komst van de Geest van God.

Je ziet haar niet direct, maar ze is er wel

Twee kunstwerken die het werk van de Geest verbeelden.

De vlammen die uit de hemel neerdalen op de apostelen.

en een beeld van visnetten die waaien door de wind die je niet ziet, maar wel voelt.

Dat er met Pinksteren maar weer eens een warmere wind mag gaan waaien.

